Сиплються квітки із вишні,
мов сніжок у день весни,—
прилітають сни колишні,
вже давно забуті сни.

Тож було квіток немало —
і вночі зв'ялив мороз,
білі квіти позривало,
лиш остався синій боз.

Боз на сонці стрепенувся —
засиніли дерева,
чар весни ще не минувся,
пахне ще краса жива.

Гей, чого ж ти, брате, тужиш?
Ще твоя весна цвіте;
що утратив — надолужиш,
що пропало — то пусте.

19 мая, 1900